

Arrest

nr. 134 843 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 december 2014 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 oktober 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Verzoeker diende op 28 oktober 2013 een asielaanvraag in.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 januari 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 21 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest nr. 123 745 van 9 mei 2014 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 2 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Betrokkene maakte het voorwerp uit van een inreisverbod van drie jaar hem betekend op 24/10/2013.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 24/01/2014) en een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) betekend op 24/10/2013.

Betrokkene heeft nog een broer in België ([M.A.] [...]). Wat de vermeende schending van art. 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de

familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 28/10/2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van de CGVS op 15/01/2014. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 21/01/2014) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 09/05/2014.

Betrokkene heeft op 07/05/2009 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18/01/2013. Deze beslissing is op 06/02/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 21/08/2012 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/02/2013. Deze beslissing is op 06/02/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 05/03/2013 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief onontvankelijk verklaard op 11/07/2014. Deze beslissing is op 23/07/2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 10/07/2013 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09/10/2013. Deze beslissing is op 24/10/2013 aan betrokkene betekend met een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Betrokkene heeft op 10/04/2014 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 12/08/2014. Deze beslissing is op 22/08/2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden : Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geïnd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.1 Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele latere vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet ernstig is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoeker betoogt dat hij reeds op 2 december 2014 werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op zijn repatriëring naar Rusland. Verweerder bevestigt dit. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

[...]

1. Terwijl verzoekers moeder ernstig ziek is en de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV159.365) tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing dd. 11.07.14 van onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, thans nog steeds hangende is.

Dat aan verzoeker omwille van de ziekte van zijn moeder een verlenging tot materiële opvang werd toegekend door FEDASIL en dit recht op materiële opvang nog bestond op het moment van arrestatie door de Politie, waarna de bestreden beslissing werd betekend.

1a.

Verzoekers moeder is ernstig ziek daar zij lijdt aan een ernstige psychische problematiek (zie aanvraag art. 9ter dd, 04.02.13), hetgeen wordt erkend door verwerende partij daar verwerende partij, met name FEDASIL, om die reden een verlenging van het recht op materiële opvang toekende zowel aan haarzelf als aan verzoeker (stukken 2-4).

De verlenging van de materiële hulp werd toegekend tot 30.09.14 en bestaat op dit moment nog steeds ingevolge de nieuwe aanvraag tot verlenging van de materiële hulp dd. 29.09.14. Dat verzoeker in deze omstandigheden in de onmogelijkheid was/is om een gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en de thans bestreden beslissing.

Verzoeker wacht thans, samen met zijn moeder, een beslissing af inzake het beroep hangende voor de Raad tegen de beslissing van onontvankelijkheid cfr. art. 9ter van de vreemdelingenwet waarbij o.a. een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd.

De bestreden beslissing maakt derhalve een schending uit van artikel 3 EVRM gezien deze de terugkeer van verzoekers moeder naar RUSLAND als gevolg heeft, land waar er geen adequate behandeling beschikbaar/toegankelijk is voor de medische aandoening waaraan zij lijdt (zie hangende procedure RvV 159.365)

1b. De bestreden beslissing strookt niet met de werkelijkheid alwaar deze vermeldt dat verzoeker manifest weigert op eigen initiatief een einde te stellen [...] aan zijn onwettige verblijfssituatie en een gedwongen terugkeer noodzakelijk is;- verzoeker wacht op een uitspraak van de Raad inzake de medische aanvraag.

Gelet op de hangende procedure is de terugleiding naar de grens niet gewettigd.

De bestreden beslissing ontzegt aan verzoeker het "recht op een daadwerkelijk proces" zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM.

Ingevolgde de bestreden beslissing zal verzoeker niet meer in de mogelijkheid zijn de procedure voor de Raad inzake medische regularisatie, waarbij een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, verder te zetten gezien deze zonder voorwerp zal worden verklaard door verzoeksters afwezigheid na gedwongen vertrek n.a.v. de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 13 EVRM.

1c.

Naast de motiveringsplicht schendt verwerende partij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel waar zij enerzijds, jegens verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt en verwacht dat verzoeker hieraan gevolg heeft, terwijl zij, anderzijds, toegeeft en erkent dat verzoekers moeder aan een ernstige ziekte lijdt op grond waarvan zij aan verzoeker en zijn moeder een recht toekent op materiële opvang in het Lokaal Opvanginitiatief van het OCMW Kortrijk.

Tot op heden hebben verzoeker en zijn moeder overigens nog steeds recht op materiële opvang (stuk 4).

1d.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de hangende procedure inzake de medische aanvraag en vergenoegt zich met te stellen dat verzoeker in een onwettige verblijfssituatie verkeert en een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Alwaar de bestreden beslissing geen enkel gewag maakt van de hangende procedure voor de Raad, is deze niet afdoende gemotiveerd.

Minstens diende verwerende partij te motiveren waarom in casu de terugleiding, gelet op de hangende procedure voor de Raad, gerechtvaardigd is.

2. Terwijl verzoeker op 01.12.14 oom is geworden van [A.M.], het kindje -met Belgische nationaliteit- van zijn broer [A.M.], geboren te AALST.

Verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat [A.M.] verzoekers broer is.

Op 02.12.14 werd verzoeker aangehouden en overgebracht naar het centrum 127bis.

Dat verzoeker verlangt om het kind van zijn broer te zien, dit in familiale sfeer en in het bijzonder tijdens de eerste levensweken/-maanden.

Dat net nu door verwerende partij de bestreden beslissing werd betekend.

Dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt alwaar de bestreden beslissing het contact van verzoeker met zijn petekind in de weg staat.

Elke overheid is in het kader van de zorgvuldigheidsplicht gehouden een beslissing te nemen, rekening houdend met het geheel van de voorhanden zijnde elementen, zeker als deze van die aard zijn zich op de bescherming van een fundamenteel recht te kunnen beroepen.

Het louter inroepen van het soeverein recht op controle van de toegang, de vestiging, de verwijdering van de vreemdelingen op zijn grondgebied is geen voldoende reden om een inbreuk op het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht te rechtvaardigen (zie Moustaquim t. België, EHRM 18/02/1991, § 43).

In casu komt bij belangenafweging duidelijk naar voor dat het belang van de staat om de verblijfswetgeving te respecteren minder zwaar doorweegt dan het belang van verzoeker om contact te hebben met zijn petekind in familiale sfeer, in het bijzonder in de actuele periode nl. tijdens de eerste levensweken/-maanden

De bestreden beslissing maakt een manifeste schending uit van artikel 8 van het EVRM.”

3.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste

doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Tevens moet worden geduid dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de gegevens die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder had dienen te motiveren waarom hij van oordeel was dat een niet schorsende procedure bij de Raad geen beletsel vormde om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de motieven die aan de basis liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk zijn en niet stroken met de werkelijkheid voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is wanneer een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert aan dat zijn moeder medische problemen heeft en dat zij een beroep instelde tegen de beslissing van verweerder waarbij haar aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Het feit dat verzoekers moeder een dergelijke procedure instelde verhindert evenwel niet dat verweerder vaststelt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod – vaststellingen die niet ter discussie staan – en op deze basis, in toepassing van artikel 7, eerste lid 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verweerder enkel toelaat een vreemdeling die ziek is tot een verblijf te machtigen en niet een familielid van deze vreemdeling. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij geweigerd wordt om verzoeksters moeder op medische gronden tot een verblijf toe te laten kan er dan ook niet toe leiden dat verweerder alsnog, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging aan verzoeker zou dienen toe te staan of dat zou dienen te worden vastgesteld dat verzoeker niet langer onwettig in het Rijk verblijft en dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven.

Ook het gegeven dat aan verzoeker en zijn moeder materiële opvang werd verleend omwille van de medische problemen die bij verzoekers moeder werden vastgesteld leidt niet tot de conclusie dat verweerder geen toepassing vermocht te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid 1° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot verzoekers stelling dat verweerder verkeerdelijk heeft gemotiveerd dat hij manifest weigert op eigen initiatief een einde te stellen aan zijn onwettige verblijfssituatie aangezien hij wachtte op een arrest van de Raad omtrent het beroep dat zijn moeder instelde tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om op medische redenen tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard dient nogmaals te worden benadrukt dat deze procedure hoe dan ook geen schorsende werking heeft en verzoeker dus niet vrijstelde van de verplichting om gevolg te geven aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verzoeker, samen met zijn moeder, verscheidene opeenvolgende aanvragen indiende om tot een verblijf te worden gemachtigd en hiermee aangaf niet van plan te zijn om enig initiatief te nemen om een einde te stellen aan zijn illegale verblijfssituatie. Verweerder kon in deze omstandigheden derhalve oordelen dat verzoeker geen vrijwillig gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en een grensleiding daarom vereist was.

De uiteenzetting van verzoeker laat prima facie niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM licht verzoeker toe dat zijn moeder psychische problemen heeft en dat een adequate behandeling voor deze problemen in haar land van herkomst niet beschikbaar en toegankelijk is. Deze toelichting laat de Raad echter niet toe te concluderen dat de uitvoering van de in casu bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, die niet te kennen geeft zelf enig medisch probleem te hebben, aanleiding kan geven tot de vaststelling dat hij in een situatie dreigt terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Verzoeker beperkt zich immers tot het duiden dat hij het pasgeboren kind van zijn broer, in een familiale sfeer, wil zien. Hij toont met deze uiteenzetting echter niet aan dat hij in België enig, door artikel 8 van het EVRM beschermd, gezinsleven heeft dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker maakt immers geenszins deel uit van het gezin van zijn broer die onlangs vader is geworden. Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat niet blijkt dat de in België verblijvende familieleden van verzoeker hem niet in zijn land van herkomst of elders kunnen bezoeken. De relaties van verzoeker met zijn verwanten in België worden dus door de bestreden beslissing op zich niet dusdanig beïnvloed dat kan worden gesteld dat er sprake is van een niet toegelaten inmenging in zijn privé-, gezins- of familielevens.

3.3.2.5. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont, gelet op voorgaande vaststellingen, niet aan dat verweerder heeft nagelaten enig dienstig gegeven bij het nemen van de bestreden beslissing te betrekken of dat hij niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK